

[Thorkil Kristensen.]

det må jeg have lov at sige, ting, der ikke hørte til i de ubehagelige områder. Der har ikke fundet nogen dybdepløjning sted. Derfor har vi rejst nogle fundamentale problemer fra venstres side i den udtalelse, vi fremsatte i sidste uge. Det er min overbevisning, at skal vi med nogenlunde tryk se vor fremtid i møde, kommer man ikke uden om på mange måder at tage fundamentale problemer i vor udgiftspolitik op til overvejelse.

Jeg skal med baggrund i disse udtalelser slutte med at sige, at jeg må stemme imod folkepensionsforslaget. Derimod vil jeg stemme for forslaget vedrørende enkeforsørgelsen, og jeg vil også stemme for forslaget om den værdisikrede aldersforsikring og -opsparing, som, selvom den er ufuldkommen, alligevel repræsenterer et interessant eksperiment, som jeg synes man skal give en chance.

Tesdorpf: Jeg har bedt om ordet, fordi jeg ikke kan følge ordføreren for mit parti, det ærede medlem hr. Poul Møller, i hans indstilling: at stemme for lovforslaget om folkepension; jeg agter at stemme imod dette lovforslag. Ved sagens anden behandling undlod jeg at stemme ved afstemningen om ændringsforslagene, fordi jeg syntes, de indeholdt visse forbedringer i forhold til det oprindelig foreslåede; men jeg sagde også ved den lejlighed, at jeg var imod lovforslagets princip og ikke kunne stemme for det ved den endelige behandling, hvis det ikke blev ændret. Jeg tog mig ikke ved den lejlighed tid til at begrunde min modstand mod den principielle form, og jeg vil derfor gerne kort gøre det nu.

Jeg er altså uenig med mit partis flertal angående den endelige vedtagelse — det er der ikke noget at gøre ved — men jeg vil dog gerne udtale, at jeg anerkender og glæder mig over de forbedringer, som bl. a. skyldes den indsats, der er gjort af det konservative folkepartis medlemmer af udvalget. Jeg er ikke mindst glad for det

tilknyttede lovforslag om den konjunktursikrede opsparing. Jeg er klar over, at det ikke er blevet det, som man bl. a. fra mit partis side havde ønsket, men jeg håber, at denne lovgivning trods alt vil blive forstået, blive brugt og komme til at svare til forventningerne. Jeg vil derfor stemme for dette lovforslag, ligesom jeg også vil stemme for lovforslaget om ændring i loven om offentlig forsorg vedrørende hjælp til enker.

Jeg kan endvidere sige, at jeg er enig med det ærede medlem hr. Poul Møller i hans betragtninger vedrørende de mindre ting, som han var utilfreds med vedrørende forslagens større og mindre skavanker og den usikkerhed, der på forskellige punkter knytter sig til forslaget, og som også i så rigt mål er kommet frem gennem diskussion i pressen og andetsteds i den sidste tid. Jeg sagde før, jeg var glad ved de indrømmelser, der er gjort overfor mit parti, men disse indrømmelser burde have været større. Mit partis ordfører mente altså trods alt, at der var opnået så meget, at vi måtte stemme for lovforslaget; men jeg synes ikke, det er nok til, at jeg kan stemme for et princip, som jeg er imod.

Jeg vil gerne fremhæve, at det ikke er de større og mindre mangler, som man har fæstet sig så meget ved, vedrørende satser og finansiering, der får mig til at gå imod den endelige vedtagelse. Jeg kunne fristes til at sige: var det endda så vel, at det kun var disse almindelige mindre uoverensstemmelser, der skilte os. Men det er selve princippet: folkepension, aldersforsørgelse til alle med betaling direkte af statens midler eller via staten gennem en ny skat, som jeg vender mig imod. Jeg synes, dette er forkert. Det betyder en udvidelse af det offentliges og statens forpligtelser og apparat og en indskrænkning af den enkeltes ansvar — og det er i virkeligheden lige det modsatte, vi trænger til.

Aldersforsørgelsen, også som vi har kendt den inden dette lovforslag, har i de senere år fået en skæv udvikling. Jeg ved selv-